



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D. v právní věci

žalobce: Y. H.

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2018, č. j. OAM-447/ZA-ZA11-LE24-2018,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce v žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí za nezákonné, když žalovaný ve správním řízení porušil § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a dále § 14 a § 14a zákona a o azylu, protože žalobce má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu náboženství a v případě jeho návratu mu hrozí nebezpečí vážné újmy.
3. Žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany z důvodu svého náboženského vyznání a též v souvislosti s výzvami k nastoupení vojenské služby, kde byl několikrát povolán k nástupu do armády, což udělat nechce, protože nechce zabíjet lidi a brát do ruky zbraň.
4. Žalobce má za to, že žalovaný nedostatečně posuzoval jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany ve světle okolností mobilizace obyvatelstva, když se obává právě nasazení v boji a vojenského výcviku, který je v rozporu s jeho náboženskou vírou. Ve shromážděných podkladech absentují materiály, které by se zabývaly podmínkami věřících při výcviku v armádě, případně šikanou jedinců, kteří nemohou z důvodu víry plnit vojenské povinnosti. Za náležité zjištění skutkového stavu nese odpovědnost žalovaný (§ 3 správního řádu).
5. Žalobce ve správním řízení tvrdil, že se obává návratu na Ukrajinu a pravděpodobného nasazení v bojích, pročez měl žalovaný zjistit podrobnosti tohoto jeho strachu z války. Jelikož tak neučinil, porušil svou povinnost zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný (§ 3 a § 2 odst. 4 správního řádu). Je všeobecně známo, že jsou na Ukrajině porušovány zásady humanitárního a mezinárodní oho práva z důvodu veden ozbrojeného konfliktu, dochází k mučení a špatnému zacházení se zajatci, útokům na civilní cíle a obyvatelstvo a dalším válečným zločinům.
6. Ačkoliv povolání do armády a s tím související odpírání vojenské služby ještě samo o sobě nezakládá azylově relevantní důvod, v určitých případech tomu tak může být, což potvrzuje judikatura NSS (srov. rozsudek NSS ze dne 9. 6. 2008, sp. zn. 5 Azs 18/2008, v situaci, kdy je trestní sankce důsledkem toho, že branec odmítl se zúčastnit bojových operací odporujících mezinárodnímu právu, anebo mu hrozí trest, jehož intenzita či způsob výkonu zakládá porušení lidských práv). Tvrzení žalobce i závěry NSS podporuje také rozsudek SDÚ ze dne 26. 2. 2015 ve věci C-472/13, podle něhož je za akt pronásledování považováno i trestní stíhání nebo trest za odepření výkonu vojenské služby za konfliktu, když by výkon vojenské služby zahrnoval páčání válečných zločinů, zločinů proti lidskosti nebo činy, které jsou v rozporu se zásadami a cíli OSN.

7. Žalovaný pochybil, když řádně neujistil bližší okolnosti, pro které se žalobce odmítl účastnit bojů, a dále se neseznámil s relevantními soudními rozhodnutími a zprávami o zemi původu, z nichž vyplývá, že žalobcem uváděné důvody (obava z nastoupení k boji), mohou naplnit pojem důvodných obav z pronásledování. Tím nebyl zjištěn skutkový stav ve smyslu § 3 správního řádu a došlo k porušení § 12 zákona o azylu. Vzhledem k výše uvedenému se žalobce oprávněně obává svého návratu na Ukrajinu, kde by byl vystaven násilnému jednání (poznámka soudu: bez upřesnění tohoto jednání) a pronásledování ze strany státních orgánů, coby osoba odmítající nastoupit vojenskou službu z důvodu víry.
8. Ke konstatování žalovaného o tom, že do bojů jsou nyní nasazováni pouze profesionální vojáci a dobrovolníci, žalobce uvedl, že toto je pravdou pouze z části. Žalobce má za to, že účastníci kurzů, k nimž byl žalobce povolán, bývají nuceni v závěru podepsat smlouvu a jsou následně nasazeni. Několik kamarádů žalobce bylo takto nesvobodně pod pohrůžkou násilí donuceno podepsat smlouvu a byli vysláni do bojů, přestože sami nechtěli. Tato praxe není běžně známa a neobjevuje se ani ve zprávách o zemi původu. Tyto praktiky kryje oficiální vláda Ukrajiny. Z uvedeného tedy žalobce dovodil, že si žalovaný neopatřil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, čímž postupoval v rozporu s § 50 odst. 2 a 3 správního řádu.
9. Žalovaný se dostatečně individualizovaně nezabýval nemožností žalobce jako adventisty sedmého dne vzít do ruky zbraň. Zabýval se pouze obecně vyhýbáním se nástupu vojenské služby z důvodu strachu z boje atd. Ke konkrétnímu případu žalobce, jenž odmítá účast na výcviku a vojenských aktivitách z důvodu náboženského vyznání, v rozhodnutí nepadlo ani slovo. Žalovaný rozebral důvody, proč nemůže být výkon vojenské služby vnímán jako nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení, avšak nevzal v úvahu víru žalobce, což vyústilo v absenci posouzení tohoto důvodu. Jde tak o flagrantní porušení povinností správního orgánu dle § 68 odst. 3 správního řádu. V průběhu správního řízení nebylo žalovaným nijak zpochybněno tvrzení žalobce o jeho víře.
10. Dále žalobce poukázal na nesprávný postup žalovaného. Žalobce již při seznamování s podklady pro rozhodnutí uvedl, že podklady obsahují nesprávné informace. V této souvislosti poukázal na uváděné finanční částky – důchody rodičů a mezd žalobce i jeho manželky, které jsou vytrženy z kontextu, a není jasné, z jakého důvodu byly tyto částky žalovaným uváděny. Podklady pro rozhodnutí totiž vykreslují situaci v zemi původu idealizovanou, která neodpovídá realitě, např. ve finančních poměrech a fungování sociálního systému. Na základě toho se žalobce domnívá, že si žalovaný neopatřil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí, a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci, když nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo (rozpor s § 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu).
11. S ohledem na výše uvedené žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Žalovaný v písemném vyjádření nejprve popřel oprávněnost žalobních námitek, nesouhlasil s nimi, neboť podle něj neprokazují, že by žalovaný v řízení porušil ustanovení zákona o azylu nebo správního řádu. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, výpověď žalobce při pohovoru, informace o zemi původu a na vydané rozhodnutí. V řízení bylo postupováno v souladu se zákonem o azylu a ustanoveními správního řádu, protože žalovaný nepovažuje rozhodnutí za vadné, nezákonné nebo nepřezkoumatelné.
13. Žalovaný zjistil dostatečně skutkový stav a opatřil si dostatečně aktuální informace o zemi původu. Žalobce sice doložil předvolání ze Svaljavské okresní vojenské správy, jehož kvalifikovaný překlad žalovaný zajistil, avšak z dokumentu (a ani z jiného podkladu) nevyplývá, že by měl mít žalobce v zemi původu jakoukoliv obavu z pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu nebo, že by mu hrozilo nebezpečí vážné újmy z některého z důvodů uvedených v § 14a zákona o azylu. Jiné podklady, včetně potvrzení církve, žalobce nedoložil.
14. Žalovaný provedl podrobné dokazování, přičemž se zabýval všemi okolnostmi případu, a srozumitelným způsobem odůvodnil, proč není možné žalobci udělit některou z forem mezinárodní ochrany. Je to právě žalobce, kdo má v řízení o mezinárodní ochranu povinnost tvrzení. Jeho tvrzení má v těchto věcech zásadní význam, neboť utváří rámec zjišťování skutkového stavu ve správním řízení. Vlastnost tvrzení a uvedení důvodů, pro které žalobce žádal o udělení mezinárodní ochrany, byla žalobci poskytnuta jak v rámci poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 30. 5. 2018, tak i při pohovoru, anebo i v průběhu celého správního řízení. Na podporu svých tvrzení žalobce mohl doložit také doklady.
15. V souvislosti s námitkou žalobce týkající se toho, že vojenský výcvik je v rozporu s jeho vírou, žalovaný uvedl, že službu v armádě je možné z důvodu svědomí odepřít a vykonávat náhradní vojenskou službu. K tomu žalovaný odkázal na usnesení NSS ze dne 11. 8. 2016, č. j. 2 Azs 135/2016-34, z něhož mj. na podkladě Ministerstva zahraničních věcí ze dne 9. 10. 2015 vyplývá, že podmínky výkonu základní vojenské služby jsou na Ukrajině standardní.
16. Institut mezinárodní ochrany je institutem zcela výjimečným a v žádném případě ho nelze zaměňovat nebo jím nahrazovat jiné formy pobytu upravených v zákoně o pobytu cizinců. Potřeba žalobce legalizovat si na území ČR svůj další pobyt z důvodu jím tvrzeného zhoršení sociálního a ekonomického statusu nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Pokud jde o žalobní námitky týkající se povolávání do armády, žalovaný se k nim dostatečně vyjádřil v napadeném rozhodnutí na str. 4, 5 a 8, protože na rozsah napadeného rozhodnutí plně odkázal.
17. Žalovaný během správního řízení neporušil právní předpisy, vypořádal se dostatečně se všemi skutečnostmi sdělenými žalobcem a podrobně uvedl, na základě jakých skutečností rozhodl. Hodnotil celý případ individuálně a posoudil veškeré argumenty, které žalobce uváděl. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, jakými úvahami se žalovaný řídil při řešení

případu a aplikaci právních předpisů. Námitky žalobce pokládá žalovaný za irelevantní a účelově uvedené. Pro vydání rozhodnutí si žalovaný opatřil dostatečně aktuální informace o zemi původu žalobce.

18. S ohledem na výše uvedené žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

19. Zdejší soud přezkoumal za podmínek uvedených v § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez nařízení jednání (účastníci řízení vyjádřili souhlas s takovým postupem a krajský soud současně nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné), v rozsahu uplatněných žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení předcházející jeho vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
20. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů. Žalobní body vymezené žalobcem směřují zejména proti nesprávnému posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu či doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. V mezích žalobních bodů zdejší soud uvedené rozhodnutí přezkoumal. Vzhledem k uplatněným žalobním bodům žalobce mylně uvedl v žalobě též § 14 zákona o azylu, v němž je upraveno udělení humanitárního azylu v případě okolností hodných zvláštního zřetele, avšak žalobce žádné důvody sem pořaditelné netvrdil a ničeho nenamítal proti neudělení této formy azylu.
21. V žalobě nebyl ve vztahu k § 12 písm. a), § 13, § 14 a § 14b zákona o azylu uveden žádný konkrétní žalobní bod. Soud tedy pouze obecně konstatuje, že se žalovaný správní orgán s ohledem na tvrzení žalobce ve vztahu k výše citovaným ustanovením zákona o azylu dostatečně vypořádal s veškerými zjištěnými skutečnostmi a řádně a podrobně je posoudil. Zabýval se všemi okolnostmi případu a srozumitelným způsobem zdůvodnil, proč nebylo možné žalobci udělit některou z výše citovaných forem mezinárodní ochrany. Ve věci tedy nebyly zjištěny žádné důvody pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu shora citovaných ustanovení zákona o azylu. Soud k věci dále doplňuje, že institut azylu slouží osobám, které jsou v zemi původu pronásledovány ze zákonem stanovených důvodů a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoliv problémů (osobních, rodinných či ekonomických) v zemi původu. Udělení mezinárodní ochrany lze aplikovat pouze v omezeném počtu případů ve smyslu zákonem stanovených podmínek. Legalizace pobytu se záměrem vyhnout se případným nepříznivým důsledkům nezákonného pobytu na území ČR není v žádném případě důvodem pro mezinárodní ochranu formou azylu (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005-43).
22. V úvodní pasáži žaloby žalobce pouze paragrafovým výčtem formuloval porušení právních předpisů žalovaným, aniž by tato porušení jakkoliv blíže konkretizoval skutkovými okolnostmi. K tomuto paragrafovému výčtu lze tedy jen obecně konstatovat, že porušení takto citovaných právních předpisů krajský soud neshledal.

23. Žalobce v žalobě zopakoval důvody podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany, které byly rovněž jednoznačně objasněny i v průběhu správního řízení. Důvodem podané žádosti bylo především to, že žalobce byl vyzván k nastoupení vojenské služby, což žalobce učinit nechce, neboť zabíjení lidí a brání zbraně do rukou je v rozporu s jeho vírou. Žalobce se dokonce obává nasazení v boji a vojenského výcviku. V tomto rozsahu se podle žalobce žalovaný nedostatečně zabýval jeho žádostí a ve spise chybí materiály, které by se zabývaly podmínkami výcviku věřících v armádě, popř. jejich šikanou, když nemohou plnit některé vojenské činnosti z důvodu víry. Dalším důvodem podané žádosti byla žalobcova obava z pravděpodobného nasazení v bojích v případě jeho návratu na Ukrajinu, včetně toho, že mu ve válce hrozí smrt nebo trestní stíhání v případě odmítnutí vojenské služby. Je všeobecně podle žalobce známo, že jsou na Ukrajině porušovány zásady humanitárního a mezinárodního práva. Jelikož žalovaný nezjišťoval podrobnosti ze strachu žalobce z války, nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu.
24. Výše citovaným námitkám žalobce nemohl krajský soud přisvědčit.
25. Podle § 12 písm. b) zákona o azylu platí, že se azyl udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má.
26. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2, a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem.
27. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR.
28. Před vypořádáním jednotlivých žalobních bodů krajský soud nejprve ověřil skutková zjištění a závěry o nich ze správního spisu. Žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 25. 5. 2018. Dne 30. 5. 2018 poskytl údaje k podané žádosti, v níž mj. sdělil, že je pravoslavného náboženského vyznání, a že nemá žádné politické přesvědčení, nebyl nikdy členem politické strany, současně nebyl ani nijak politicky aktivní. Žalobce je ženatý, jeho manželka žije na Ukrajině společně s jejich dvěma nezletilými syny. Poslední bydliště měl žalobce ve městě Svaljava, odkud vycestoval dne 25. 2. 2018 přes Slovensko mikrobusem a ještě tentýž den dorazil do ČR. V ČR již jednou pobýval na pracovní vízum, a to v letech 2006 – 2009. V roce 2013 měl udělen maďarské vízum. Ke

zdravotnímu stavu žalobce uvedl, že je zcela zdrav. Za důvod své žádosti o mezinárodní ochranu žalobce označil to, že dostal předvolání do armády, když vojenská komise shledala, že je žalobce schopen jít do války. Nejen, že mu ve válce hrozí smrt, ale nechce vraždit lidi kvůli svému náboženskému přesvědčení. V rámci pohovoru dne 30. 5. 2018 žalobce do protokolu uvedl za přítomnosti tlumočnice z ukrajinského jazyka, že ve Svaljavě žil v bytě, společně se svými rodiči. Jeho manželka a děti žily v obci Tybava, Svaljavský rajon, a to s rodiči manželky. Bydleli všichni společně, ale střídali byty jejich rodičů. Vlastní bydlení neměli. Ve vlasti žije manželka žalobce, jeho děti i rodiče, přičemž žalobce je s nimi v kontaktu. Od roku 2009 se žalobce ve vlasti živil jako soukromý podnikatel a takto pracoval až do odjezdu z vlasti. Opustit vlast se žalobce rozhodl v únoru 2018, když obdržel předvolání do armády. Podle svých slov žalobce obdržel celkem 3 předvolání (leden a únor 2018), avšak žalobce je nepřevzal, převzala je jeho matka a převzetí podepsala. U vojenské komise byl asi dne 20. 1. 2018 a ta ho shledala schopným vojenské služby. Žalobce absolvoval základní vojenskou službu v letech 1997 – 1998. K plnění vojenské povinnosti může být na Ukrajině osoba předvolána do 45 let. Pokud odmítne nastoupit vojenskou službu, zahájí se proti takové osobě trestní řízení. Žalobce však do vojenské služby odmítá nastoupit především kvůli náboženskému přesvědčení a dalším důvodem je pravděpodobnost, že zemře. Možnost absolvování náhradní vojenské služby totiž neexistuje. Nastupuje-li osoba do vojenské služby v 18 letech, tak může takovou službu odmítnout a dělat alternativní práce. Žalobce však v armádě již sloužil a alternativu náhradní vojenské služby tehdy nevyužil. Tehdy nebyl věřící. Věřícím se stal od roku 2010, tedy v době, kdy se jim narodil nemocný syn. V rámci povolání do armády žalobce sdělil své důvody (víru) odmítání povolání do armády, avšak nebylo to bráno v potaz. Své důvody údajně sdělil ústně při lékařském vyšetření, jinde tyto důvody neuváděl. Ohledně nemožnosti konat vojenskou službu kvůli víře se žalobce na žádné vojenské orgány neobracel. Ve Svaljavě je jen vojenský komisariát, a pokud by tam přinesl potvrzení o víře, stejně by ho neakceptovali.

29. Ke svému náboženskému přesvědčení žalobce uvedl, že je adventistou sedmého dne, světí soboty a každou sobotu chodí do domu víry, kde se modlí. Má zakázáno vzít do ruky zbraň. Žalobce při pohovoru zdůraznil, že je adventistou sedmého dne a nikoliv pravoslavného vyznání. Cílovým státem žalobce byla ČR, kde již dříve pracoval a bydlí zde bratranec jeho manželky. S vycestováním z Ukrajiny žalobce neměl žádný problém, kromě již výše uvedeného. V případě návratu do vlasti se žalobce dále obával toho, že buď půjde do války, anebo do vazby kvůli nenastoupení vojenské služby. Jaký trest by mu za to hrozil, žalobce nevěděl. Skutečnost, že o mezinárodní ochranu nepožádal žalobce již v únoru 2018, kdy do ČR přicestoval, ale až po třech měsících pobytu, žalobce zdůvodnil tím, že předpokládal, že si vyřídí pracovní vízum. Vyřízení pracovního víza z území ČR je však složité a žalobce neměl dostatek finančních prostředků na jeho vyřízení. Legalizace pobytu na území ČR by žalobce tedy nedosáhl jinak, než žádostí o mezinárodní ochranu. Současnou bezpečností situaci v místě posledního bydliště žalobce vyhodnotil tak, že je tam bezpečno. Žalobce neměl v zemi původu nikdy žádné problémy se státními orgány, úřady, soudy, policií ani armádou. Žalobce současně nebyl na Ukrajině nikdy trestně stíhán. Žalobce také dodal, že všechny důvody, pro které opustil svou vlast, již uvedl. Dále prohlásil, že na území EU nemá žádné rodinné příslušníky. Na podporu svých tvrzení

žalobce hodlal doložit předvolání vojenské správy a potvrzení církve o členství, které si nechá zaslat z Ukrajiny.

30. Dne 12. 6. 2018 žalobce doložil 3 jemu adresovaná předvolání Svaljavské okresní vojenské správy. Vzhledem ke stejnému obsahu žalovaný obstaral kvalifikovaný překlad pouze jednoho z předvolání. Vojenská správa v předvolání žalobci nařídila, aby se v určených dnech dostavil na určenou adresu ve městě Svaljava za účelem absolvování lékařské prohlídky, upřesnění evidenčních vojenských údajů za účelem přípravy k dalšímu odjezdu k absolvování vojenského výcviku se záložníky operační rezervy prvního kola, záložníky operační rezervy druhého kola, povolanci.
31. Krajský soud má za to, že na základě výše provedených skutkových zjištění učinil žalovaný správné právní závěry ve věci. Především je třeba poukázat na to, že s ohledem na tvrzení žalobce žalovaný obstaral dostatečné a relevantní informace ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině, včetně informací o vojenské službě, sankcích za nenastoupení této služby a možnostech konání náhradní civilní vojenské služby (např. Informace Ministerstva vnitra ČR, OAMP, Ukrajina – situace v zemi ze dne 22. 1. 2018). Veškeré zajištěné informace, včetně popisu jejich zdrojů, z nichž žalovaný při rozhodování ve věci vycházel, jsou podrobně popsány na dvou místech napadeného rozhodnutí, pročez soud na tyto pasáže napadeného rozhodnutí odkazuje a nebude je na tomto místě z důvodu stručnosti znovu opakovat. Ostatně žalobce v průběhu správního řízení nijak nezpochybňoval zajištěné podklady ani informace z nich plynoucí, žádné doplnění podkladů nenavrhoval a ani neuváděl další skutečnosti či nové informace.
32. Jak již bylo výše uvedeno, žalobce ve správním řízení ke svým tvrzením předložil pouze předvolání ze Svaljavské okresní vojenské správy. Ačkoliv tato předvolání potvrzují část výpovědi žalobce ohledně jeho předvolání na vojenskou správu v lednu a únoru 2018, nijak neprokazují to, že by žalobce měl mít v zemi původu jakoukoliv obavu z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu nebo, že by mu hrozilo nebezpečí vážné újmy z některého z důvodů uvedených v § 14a odst. 2 zákona o azylu. Žalobce toto pronásledování či hrozbu nebezpečí vážné újmy ničím neprokázal. Naopak žalovaným zajištěné informace (všechny založené ve správním spise) svědčí o opaku. Například z Informace Ministerstva vnitra ČR, OAMP, Ukrajina – situace v zemi ze dne 22. 1. 2018, vyplývá, že bezpečnostní situace na Ukrajině se v roce 2015 uklidnila a nadále zůstává klidná, bezpečnostní incidenty se soustřeďují k tzv. linii dotyku (na východě Ukrajiny v Luhanské a Doněcké oblasti). Pokud jde o mobilizaci civilních občanů, pak ta byla vyhlášována v letech 2014 a 2015 pro nedostatek vojáků v armádě, avšak po stabilizaci situace na východě Ukrajiny po uzavření tzv. minských dohod již nebyla v roce 2016 a 2017 vyhlášena žádná další mobilizace a podle ukrajinských představitelů se o ní již nadále ani neuvažuje. Došlo také k demobilizaci vojáků povolaných v letech 2014 a 2015. Z prohlášení ukrajinského prezidenta z listopadu 2016 mj. také vyplynulo, že na východoukrajinské frontě již nejsou žádní mobilizovaní vojáci, nýbrž pouze dobrovolníci a profesionální příslušníci armády. Ukrajinská armáda postupně zvyšuje počty profesionálních vojáků, kteří slouží v konfliktních zónách na východě Ukrajiny. Ukrajina

směřuje k profesionální armádě složené z profesionálních vojáků s tím, že v konfliktních zónách zůstanou pouze vojáci s profesionálním kontraktem. Přesto na Ukrajině platí povinná základní vojenská služba, přičemž zákon stanoví odvodní věk mezi 18 až 27 lety a délku základní vojenské služby v trvání na 18 měsíců, resp. 12 měsíců pro osoby s vyšším nebo vysokoškolským vzděláním. Vyhýbání se převzetí povolávacího rozkazu není kvalifikováno jako trestný čin, pokud však povoláný nenastoupí po převzetí povolávacího rozkazu, jedná se o trestný čin odpírání, za který hrozí 2 až 5 let odnětí svobody. Na Ukrajině existuje možnost náhradní (civilní, alternativní) vojenské služby a tato služba je obvykle vykonávána v nemocnicích těmi, kteří odmítnou nastoupit na vojenskou službu z náboženských důvodů. Vojáci základní vojenské služby nejsou od podzimu 2014 povoláváni do oblasti bojů na východě země (zóny ATO). Podle výnosu prezidenta nesmí vojáci základní vojenské služby sloužit v zóně ATO, ale mohou se k tomu rozhodnout dobrovolně a pak musí projít tříměsíčním výcvikem. O této skutečnosti ukrajinská média i místní orgány informují zejména v období řádných odvodů. Konkrétní opatření v oblasti vojenské služby a mobilizace vyhláší prezident Ukrajiny, následně je zpravidla svaluje parlament ve formě zákona, a také Rada národní bezpečnosti a obrany Ukrajiny, jejíž rozhodnutí schvaluje prezident.

33. Na základě výše uvedeného tedy nelze žalobci přisvědčit v tom, že by žalovaný shromáždil nedostatečné podklady a informace, které by se nezabývaly podmínkami výcviku v armádě a nasazení v boji, zejména v případě věřících. Zejména s ohledem na výše citovanou informaci OAMP o situaci v zemi ze dne 22. 1. 2018 lze uzavřít, že žalobci nehrozí nasazení v boji, kde by mohl přijít o život, ani eventuální vojenský výcvik, jenž je rovněž nekompatibilní s jeho vírou, neboť o takové mobilizaci občanů Ukrajiny se již neuvažuje (armáda se profesionalizuje a případně využívá jen dobrovolníků) a žalobce má navíc zákonnou možnost z náboženských důvodů zvolit náhradní vojenskou službu (civilní, alternativní) např. v nemocnici. Je sice pravdou, že nenastoupení vojenské služby po převzetí povolávacího rozkazu je trestným činem odpírání (se sankcí 2 až 5 let odnětí svobody), avšak vyhýbání se převzetí povolávacího rozkazu není kvalifikováno jako trestný čin. Žalobce sám uvedl, že povolávací rozkaz ještě neobdržel, v jeho případě došlo pouze k předvolání za účelem absolvování lékařské prohlídky, protože dosud nebyl povolán k výkonu vojenské služby a v současnosti mu nehrozí žádný postih za případné nenastoupení vojenské služby na Ukrajině. Vyhýbání se převzetí povolávacího rozkazu je v ukrajinských podmínkách běžné (za účelem vyhýbání se vojenské službě) a není nijak sankcionováno.
34. Veškeré shora uvedené důvody, čerpané z Informace Ministerstva vnitra ČR, OAMP, Ukrajina – situace v zemi ze dne 22. 1. 2018, byly rovněž obsaženy v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Krajský soud nemůže tomuto odůvodnění ničeho vytknout, byť v něm nebylo detailněji reagováno na nekompatibilitu víry žalobce s jeho případným nasazením v boji (žalobce v poskytnutých údajích k žádosti o mezinárodní ochranu dne 30. 5. 2018 uvedl, že kvůli svému náboženskému přesvědčení nechce vraždit lidi, a také se obává smrti, která mu ve válce hrozí). To však nebylo ani nutné, vzhledem k tvrzením uplatňovaným žalobcem ve správním řízení, neboť žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobci vysvětlil, na podkladě shromážděných podkladů a informací, že mu

pronásledování z těchto důvodů nehrozí, že se již o žádné mobilizaci neuvažuje, v bojích na východě Ukrajiny jsou nasazováni pouze profesionální příslušníci armády, případně rekrutováni pouze z dobrovolníků, pročť mu nehrozí nasazení v bojích, nebude muset držet zbraň, vraždit jiné osoby a bát se o svůj život. Z těchto důvodů je patrné, že není na místě odůvodněný strach žalobce z takového pronásledování. Víra žalobce a náboženské přesvědčení je v tomto smyslu již druhořadé, a pokud by přece jen byl žalobce někdy v budoucnu nucen k vojenské službě, náleží mu zákonná možnost tuto odmítnout z náboženských důvodů a konat náhradní civilní vojenskou službu. Ze všech shora uvedených důvodů nebylo možné učinit ani závěr o tom, že by žalobci v případě jeho návratu do země původu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy z důvodů uvedených v § 14a odst. 2 zákona o azylu. K tomuto žalobnímu bodu soud ještě v dalším výkladu připomene některé relevantní pasáže obsažené v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soud ještě poukazuje na to, že uplatněné žalobní body a v něm formulované námitky jsou tak provázané, že shodně směřovaly jak k důvodům udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, tak i k důvodům udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Proto také odůvodnění nesplnění zákonných podmínek pro udělení mezinárodní ochrany mohlo být do jisté míry podobné.

35. Žalobce dále v žalobě konstatoval, že sice jsou do bojů nasazováni pouze profesionální vojáci a dobrovolníci, ale toto je podle něj pravdou pouze částečnou, neboť má za to, že účastníci kurzů, k nimž byl také povolán, bývají nuceni podepisovat smlouvu s armádou a následně jsou nasazováni do bojů. K uvedené spekulaci žalobce je třeba doplnit, že takové informace ze zajištěných podkladů nevyplývají a žalobce pro toto své tvrzení nenavrl žádný důkaz. Ostatně sám uvedl, že tato praxe není ani běžně známá a neobjevuje se ve zprávách o zemi původu. Za této situace lze tedy pouze konstatovat, že jde o ničím nepodloženou domněnku žalobce.
36. Ve shodě s žalovaným krajský soud k obavám žalobce z opakovaného zájmu ukrajinské vojenské správy o jeho osobu (povolání k výkonu vojenské služby, nasazení do bojových operací, potrestání za odmítnutí bojovat) uvádí, že obecně platí, že branná povinnost a povinná vojenská služba patří k základním státoobčanským povinnostem. Tuto zásadu uznává i Úmluva o právním postavení uprchlíků z roku 1951 (Ženevská konvence), Mezinárodní pakt o občanských a politických právech a Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod. Nejde tedy o jednání označitelné jako pronásledování. Ostatně i Úřad Vysokého komisaře Organizace spojených národů pro uprchlíky (dále též jako „ÚNHCR“) ve stanovisku ze dne 1. 10. 1999 uvedl, že se všeobecně uznává, že státy jsou oprávněny žádat po svých občanech splnění vojenských povinností a občané jsou povinni je vykonat. V životní situaci žalobce nebylo možné ani předpokládat, že by jeho případný výkon vojenské služby měl být uplatňován diskriminačně. Nic takového nebylo zjištěno a žalobce nic takového neuváděl ve svých tvrzeních. Jak již bylo shora citováno z Informace OAMP ze dne 22. 1. 2018, vojenská služba na Ukrajině se řídí zákonem, přičemž právo je vymahatelné a podmínky výkonu vojenské služby jsou zcela standardní. Podle Ženevské konvence není ani vyhýbání se nástupu vojenské služby či dezerce, byť by byly trestné, důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, neboť podle Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka podle Úmluvy o právním postavení uprchlíků (Ženeva 1951)

a Protokolu týkajícího se právního postavení uprchlíků (New Yorku 1967) vydané ÚNHCR v Ženevě v září 1979, člověk není uprchlíkem, pokud jeho jediným důvodem pro dezerci či vyhýbání se nástupu vojenské služby je jeho averze vůči vojenské službě nebo strach z boje. Také s ohledem na závěry Vrchního soudu v Praze v rozsudku ze dne 16. 7. 1998, sp. zn. 6 A 508/1997 lze konstatovat, že povolávání k výkonu vojenské služby samo o sobě není ještě pronásledováním z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro politické přesvědčení, byť by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu. Strachem z pronásledování rovněž není obava, že v souvislosti s dezercí z armády by osoba mohla být trestně stíhána. Stejný závěr vyplývá rovněž z ustálené judikatury NSS, např. jeho rozsudku ze dne 22. 12. 2004, č. j. 7 Azs 321/2004. Z posledně citovaného rozsudku vyplývá, že pokud se stěžovatel dovolává nepříjemností v případě výkonu vojenské služby, případně obav z jejího nenastoupení, pak tato obava nezakládá odůvodněný strach podřaditelný pod § 12 zákona o azylu. Konečně i v zemi, kde se stěžovatel domáhá udělení azylu (v ČR), je nenastoupení vojenské služby pokládáno za trestný čin, jakkoliv je zde možnost náhradní vojenské služby dlouhodobě umožněná, a tento trestný čin zůstává zachován přesto, že povinnost základní vojenské služby byla zrušena.

37. Dle výše citované Informace OAMP ze dne 22. 1. 2018 vyplývá, že sice na Ukrajině hrozí za nenastoupení vojenské služby trest odnětí svobody na 2 – 5 let, to však teprve v případě, že si dotyčný převezme povolávací rozkaz, a to osobně. Nutno připomenout, že k tomu v případě žalobce dosud nedošlo. Dokud si občan rozkaz nepřevzme, není trestně postižitelný. Na Ukrajině je běžné vyhýbání se převzetí povolávacího rozkazu. Obavy žalobce z nasazení do bojů pokládá soud za nedůvodné i proto, že z výše citované Informace OAMP vyplývá, že v současnosti jsou do oblasti bojů nasazováni již výhradně profesionální vojáci nebo dobrovolníci, a všichni ostatní, původně mobilizovaní muži, byli z oblasti bojů staženi a z ozbrojených sil propuštěni. V zemi v současné době neprobíhá žádná mobilizace. Lze tedy mít za to, že obava žalobce z bezprostředního nasazení do reálného boje proti jeho vůli není odůvodněná. V této souvislosti žalovaný v napadeném rozhodnutí ještě poukázal na to, že ačkoliv byl žalobce uznán schopný vojenské služby již v roce 2015, nebyl k ní následně povolán, a to i přes postupně probíhající mobilizace, kdy situace na východě Ukrajiny a nedostatek lidských zdrojů v armádě byly mnohem tíživější než v současné době. Místo toho žalobce v zemi původu podnikal. Samotný zájem vojenské správy o osobu žalobce z evidenčních či jiných důvodů v předchozím či současném období nelze považovat za nějak diskriminační nebo dokonce za pronásledování ve smyslu zákona o azylu.
38. Žalovaný také v napadeném rozhodnutí reagoval na sdělení žalobce v rámci pohovoru, které se týkalo postupu pracovníků vojenské správy, jenž měli odmítnout vzít v potaz náboženské přesvědčení žalobce a dokonce měli otevřeně prohlásit, že takovou informaci ani nezaloží do spisu. Žalovaný, vzhledem k zjištěným rozporům, k tomu uvedl, že si žalobce ve svých tvrzeních protirečí, když nejprve uváděl, že absolvoval pouze lékařskou prohlídku, při které by uvedení náboženského vyznání nemělo smysl, a následně tvrdil, že před vojenskou komisí odmítl výkon vojenské služby z náboženských důvodů. I kdyby tomu tak bylo, je třeba ve shodě s žalovaným konstatovat, že by uvedená událost

nepředstavovala pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu. Ze shromážděných a výše citovaných podkladů o Ukrajině je zřejmé, že na území, které je pod kontrolou ukrajinské vlády, panuje stav funkčního právního státu a je-li občan poškozen na svých právech či svobodách, může se účinně domáhat ochrany svých práv u příslušných státních orgánů. Žalobce však uvedl, že se s takovou žádostí o pomoc neobrátil na žádný orgán v zemi původu. Nelze tedy ani konstatovat, že by příslušné státní orgány odmítly žalobci poskytnout ochranu jeho osoby nebo že by ji nebyly schopny poskytnout, pokud by se na ně se svou žádostí obrátil. Mezinárodní ochrana je přiznána žadateli teprve tehdy, kdy mu byla odeprána ochrana zemí jeho státní příslušnosti. Žalobce v této souvislosti pouze uváděl, že možnosti ochrany ze strany příslušných státních orgánů v zemi původu nevyužil, neboť ve městě Svaljava je jen vojenský komisariát, a pokud by jim přinesl potvrzení o své víře, neakceptovali by to. Pouze uvedené tvrzení žalobce však nelze přijmout jako důkaz toho, že ochranu svých práv v zemi původu nemohl využít.

39. Žalobce ještě v žalobě konstatoval, že sice povolání do armády samo o sobě nezakládá azylově relevantní důvod, avšak v určitých případech tomu tak může být, přičemž k tomu odkázal na judikaturu NSS, např. na jeho rozsudek ze dne 9. 6. 2008, sp. zn. 5 Azs 18/2008 (pokud je trestní sankce důsledkem toho, že se branec odmítne zúčastnit bojových operací odporujících mezinárodnímu právu nebo mu hrozí trest, jehož intenzita či způsob výkonu zakládá porušení lidských práv). I když za určitých specifických okolností může povolání do armády představovat azylově relevantní důvod, jak to tvrdil žalobce, krajský soud k tomu s odkazem na výše provedený výklad uvádí, že v případě žalobce takové specifické a azylově relevantní důvody nejsou dány.
40. Za důvod pro udělení azylu [podle § 12 písm. b) a § 14a zákona o azylu] nelze považovat ani zhoršenou bezpečnostní situaci na Ukrajině, která může souviset s obavou žalobce z jeho povolání k vojenské službě. Právě s odkazem na shora citované informační zdroje (např. Informace Ministerstva vnitra ČR, OAMP, Ukrajina - situace v zemi ze dne 22. 1. 2018), a také s ohledem na skutečnosti známé z běžně dostupných médií, lze konstatovat, že v případě žalobce není dán žádný důvod domnívat se, že by stav zhoršené bezpečnostní situace, panující pouze ve dvou oblastech (z celkového počtu 24 územně administrativních oblastí Ukrajiny), mohl být rozšířen i do dalších částí země. Různě intenzivní ozbrojené střety mezi ukrajinskými ozbrojenými silami a místními proruskými separatisty v Doněcké a Luhanské oblasti na východě Ukrajiny při hranicích s Ruskem nemají vliv na bezpečnostní situaci ve zbytku země, kde je situace zcela stabilní. Žalobce pochází ze západní části Ukrajiny, z města Svaljava v Zakarpatské oblasti, kde žil až do svého odjezdu z vlasti. Uvedená oblast je vzdálená od oblasti ozbrojených střetů více než 1 000 km, pročež tohoto regionu se zmíněná zhoršená bezpečnostní situace vůbec netýká. To potvrzují také shromážděné podklady a informace (viz správní spis). Ostatně i sám žalobce charakterizoval situaci v zemi původu jako bezpečnou. Nutno tedy konstatovat, že na území Ukrajiny neprobíhá takový ozbrojený konflikt, který by pro žalobce znamenal jakékoliv nebezpečí a odůvodněný strach ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, anebo takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Problematikou ozbrojeného konfliktu na Ukrajině se již zabýval i NSS, např. v usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs

265/2014-17, v němž uvedl, že na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní část Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.

41. Pokud jde o důvody udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 2 písm. a) a d) zákona o azylu, pak zde nebyly zjištěny žádné skutečnosti podřaditelné pod zákonné důvody doplňkové ochrany a žalobce takovou újmu sem podřaditelnou ani netvrdil. Ostatně žalobci nemohla v případě jeho návratu do vlasti hrozit vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti již proto, že trest smrti byl na Ukrajině zcela zrušen [§ 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu]. Na základě posouzení informací o zemi původu žalobce, a také skutečností, jenž uváděl žalobce, bylo zjištěno, že případné vycestování žalobce nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR, protože nebyly naplněny zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.
42. Žalobní argumentace se ještě mohla vztahovat k poslednímu a dosud nezdůvodněnému bodu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, podle něhož se za vážnou újmu považuje mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu. K takovému závěru, že by žalobci hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy z důvodu uvedených v § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, žalovaný v případě žalobce zcela po právu nedospěl. Doplňkovou ochranu lze v případě nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu shledat pouze tam, kde takové nebezpečí reálně a bezprostředně hrozí. Pokud jde o obavy žalobce z povolání k výkonu vojenské služby a nasazení do bojových operací, pak zde je možné pro stručnost odkázat na již výše provedený výklad, kde bylo podrobně objasněno, že existence této občanské povinnosti v jednotlivých státech a dokonce i tresty za její nevykonání jsou uznávány za naprosto legitimní jak Ženevskou konvencí, tak Mezinárodním paktem o občanských a politických právech a i Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod. Výkon povinné vojenské služby tedy nelze považovat za vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, protože nemůže být sama o sobě vnímána jako nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Ani z provedených zjištění či z výpovědi žalobce nebylo možné dovodit závěr, že by v případě žalobce mohl výkon vojenské služby představovat vážnou újmu. Ze shromážděných podkladů vyplynulo (z Informace OAMP ze dne 22. 1. 2018), že vojenská služba se na Ukrajině řídí zákonem, přičemž právo je vymahatelné a podmínky výkonu vojenské služby jsou zcela standardní (viz blíže Informace OAMP ze dne 22. 1. 2018 založená ve správním spise). Dle shromážděných podkladů sice na Ukrajině skutečně hrozí za nenastoupení vojenské služby trest odnětí svobody na dobu 2 – 5 let, to však teprve v případě, že si dotyčný převezme povolávací rozkaz. V případě žalobce však k tomu dosud nedošlo. Dokud žalobce rozkaz nepřevzme, nemůže být ani trestně postižitelný. Na Ukrajině je tak běžné vyhýbání se vojenské službě právě vyhýbáním se převzetí povolávacího rozkazu. Povolávací rozkaz žalobce dosud nepřevzal, jak uvedl ve své výpovědi, nebyl tedy z hlediska zákona ani povolán k výkonu vojenské služby. V současnosti mu tak nehrozí žádný postih za případné nenastoupení vojenské služby na Ukrajině. Jak již bylo výše v tomto rozsudku

uvedeno, do oblasti bojů jsou v současnosti nasazováni výhradně profesionální vojáci nebo dobrovolníci, původně mobilizovaní muži byli propuštěni, žádná další mobilizace v zemi již neprobíhá (viz shromážděné podklady ve správním spise), pročez obava žalobce z bezprostředního nasazení do reálného boje proti jeho vůli není odůvodněná. V dalším krajský soud pro stručnost odkazuje na již výše provedený výklad, jenž dopadá i na tvrzenou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu.

43. Jinou hrozbu vážné újmy v souvislosti s návratem do vlasti žalobce již neuváděl, žalovaný nezjistil. Žalovaný rovněž ověřil, že osobám, které pobývaly dlouhodobě v zahraničí, anebo tam požádali o azyl, nehrozí po návratu na Ukrajinu nebezpečí vážné újmy (viz Informace MZV ČR ze dne 16. 5. 2018, č. j. 110372/2018-LPTP). Rovněž z hodnocení výpovědi žalobce o okolnostech jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země, posouzením jeho motivů k odchodu z vlasti a též aktuálních informačních pramenů nebylo možné dospět k závěru, že by žalobci v případě jeho návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu.
44. Žalobce v žalobě ještě podotkl, že podklady obsahují nesprávné informace, což ilustroval na uváděných finančních částkách důchodů svých rodičů a mzdy své manželky a svojí s tím, že údajně byly vytrženy z kontextu a není jasné, proč je žalobce při seznámení se s podklady uváděl. Krajský soud k tomu uvádí, že zmíněný protokol o seznámení s podklady ze dne 31. 7. 2018 je založen ve správním spise. Jednoznačně z něj vyplývá, že žalobce byl seznámen se všemi podklady rozhodnutí, dostal možnost se k nim vyjádřit a současně se vyjádřil i k ekonomické či finanční situaci své rodiny. Výši mezd a důchodů zjevně uváděl žalobce o své vůli a nebyl k tomu nijak nucen. K dotazům na další doplnění podkladů a uvedení dalších skutečností či nových informací žalobce odpověděl negativně. Poté protokol spolu s tlumočnicí bez výhrad podepsal. S ohledem na tato zjištění krajský soud k uplatněné námitce uvádí, že není zřejmé, jaké podklady obsahují nesprávné informace a proč měly být uváděné finanční částky vytrženy z kontextu. Soud k takovým závěrům nedospěl.
45. K obecnému nesouhlasu žalobce s napadeným rozhodnutím soud uvádí, že nelze tvrdit, že by dokazování provedené žalovaným bylo nedostatečné, a že by skutková podstata, z níž žalovaný vycházel, neměla oporu ve správním spise. Žalovaný provedl dokazování podrobně a zabýval se v plném rozsahu všemi okolnostmi případu v souladu se zákonem a v napadeném rozhodnutí logicky a přezkoumatelným způsobem odůvodnil, proč nebylo možné žalobci udělit některou z forem mezinárodní ochrany. Ve světle ustálené judikatury správních soudů je to právě žalobce, kdo má v řízení o udělení mezinárodní ochrany povinnost tvrzení. Tato povinnost tvrzení má v uvedených věcech zásadní význam, neboť pouze žadatel svým tvrzením utváří rámec zjišťování skutkového stavu ve správním řízení. V rámci poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 30. 5. 2018 měl žalobce možnost uvést důvody, pro které žádal o udělení mezinárodní ochrany. Stejně tak při konaném pohovoru bylo žalobci umožněno, aby uvedl i další skutečnosti, které by měl správní orgán vzít v potaz během posuzování jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to včetně možnosti doložit doklady na podporu svých tvrzení. Naopak žalovaný si pro vydané rozhodnutí opatřil dostatečně aktuální informace o zemi původu žalobce a

dostatečně v nezbytném rozsahu zjistil skutkový stav, jenž mu umožňoval vydat ve věci rozhodnutí v souladu se zákonem. Nelze tedy přisvědčit námitce žalobce, že žalovaný nedostatečně posuzoval jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany ve světle mobilizace obyvatelstva Ukrajiny a obav z nasazení v boji, jenž je nekompatibilní s vírou žalobce. Není rovněž pravdivé tvrzení žalobce, že pro vydání rozhodnutí absentovaly podkladové materiály, které by se zabývaly podmínkami vojenské služby a též věřícími, kteří nemohou plnit vojenské činnosti z důvodu své víry. Ostatně o opaku svědčí i výklad provedený soudem shora. Na druhou stranu není pravdou, že měl žalovaný povinnost zjišťovat od žalobce podrobnější informace o jeho strachu z války, neboť povinnost tvrzení má v řízení ve věcech mezinárodní ochrany právě žalobce. Tímto tvrzením totiž žalobce utváří rámec zjišťování skutkového stavu ve správním řízení. Soud tedy tuto skupinu žalobních námitek uzavírá tak, že žalovaný zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu (§ 3 správního řádu). Za tímto účelem si žalovaný opatřil relevantní p odklady, z nichž také při vydání rozhodnutí vycházel. Žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy. Není pravdou, že se žalovaný nezabýval případem žalobce dostatečně individualizovaně, a že nevzal v úvahu skutečnosti, které vyplynuly během řízení najevo (víra žalobce jako adventisty sedmého dne). V tomto směru soud odkazuje na již shora provedený výklad, z něhož jasně vyplývá, že se žalovaný případem žalobce zabýval dostatečně individualizovaně a bral v potaz i jeho víru, i když jen okrajově, protože ze shromážděných podkladů jednoznačně vyplynulo, že do oblasti bojů jsou v současnosti nasazováni výhradně profesionální vojáci nebo dobrovolníci, je budována profesionální armáda a neprobíhá již žádná mobilizace obyvatelstva, pročez žalobci již nemůže nic z tohoto pohledu hrozit. Ostatně žalobce dosud nepřevzal jakýkoliv povolávací rozkaz, úspěšně se mu vyhnul, pročez mu nehrozí nastoupení vojenské služby ani jakákoliv sankce za odpírání vojenské služby. Z tohoto úhlu pohledu je pak otázka víry žalobce již v podstatě bezpředmětná.

46. Lze tedy uzavřít, že žalovaný opatřil pro vydání rozhodnutí dostatečné podklady v souladu s § 50 odst. 2 a 3 správního řádu a při dokazování postupoval v souladu s § 50 odst. 4 správního řádu. Napadené rozhodnutí obsahuje veškeré náležitosti, které požaduje § 68 správního řádu, včetně náležitostí odůvodnění uvedených konkrétně v § 68 odst. 3 správního řádu.
47. Ve shodě s žalovaným lze pro úplnost odkázat na usnesení NSS ze dne 11. 8. 2016, č. j. 2 Azs 135/2016-34, z něhož vyplývá, že „*podmínky výkonu základní vojenské služby jsou na Ukrajině standardní (dle informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 9. 10. 2015, č. j. 115045/2015-LPTP). Vojáci základní vojenské služby nejsou povoláváni do zóny ATO (tj. antiteroristické operace), mohou se ale rozhodnout dobrovolně. Na základě rozhodnutí prezidenta Ukrajiny nesmí voják základní služby sloužit v zóně ATO, pokud se k tomu dobrovolně nerozhodne.*“
48. Závěrem soud uvádí, že institut mezinárodní ochrany je institutem zcela výjimečným a nelze jej zaměňovat nebo jím nahrazovat jiné formy pobytu upravených v zákoně o pobytu cizinců. Potřeba žalobce legalizovat si na území ČR svůj další pobyt z důvodu

zhoršení sociálního a ekonomického statusu na Ukrajině nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, neboť řízení o udělení mezinárodní ochrany nesupluje pobytové řízení cizinců.

V. Závěr a náklady řízení

49. Soud tedy neshledal uplatněné žalobní body za důvodné a nad rámec těchto žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
50. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný (žaloba byla zamítnuta), pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. dubna 2020

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.